

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Κεντροδεξιά για το αύριο

Εχουν λάθος όσοι πιστεύουν ότι το «φαινόμενο Τσίπρας» είναι προσωρινό. Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία και το δημοψήφισμα έδειξαν πως αυτή τη στιγμή ηγεμονεύει ο λαϊκισμός, ο οποίος εκφράζει τον θυμό και την απελπισία ενός μεγάλου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας. Θα έλθει ασφαλώς η στιγμή που θα φανεί ότι οι υποσχέσεις

και οι προσδοκίες που δημιουργήθηκαν στους νέους και τους πολύ ευάλωτους συμπολίτες μας δεν έστεκαν. Εκτός αν γίνουμε μάρτυρες κάποιας θαυματουργής μετάλλασης του πρωθυπουργού, η ανάπτυξη δεν θα έλθει σύντομα... Εκείνη τη στιγμή στη χώρα θα χρειασθεί μια πανέτοιμη αντιπολίτευση με το αφήγημα, τον ηγέτη και τα πρόσωπα

που θα πείσουν ότι υπάρχει άλλος δρόμος. Η κεντροδεξιά παράταξη έχει επωμισθεί αυτόν τον ρόλο. Για να τον φέρει σε πέρας δεν πρέπει να φοβηθεί τις ιδεολογικές συγκρούσεις, τα νέα πρόσωπα και τον απογαλακτισμό από μηχανισμούς. Είναι καιρός να λειτουργήσει σαν ένα κλασικό ευρωπαϊκό κεντροδεξιό κόμμα.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Φυγή προς τα μπρος

Εν αρχή ην το Μνημόνιο. Τα προαπαιτούμενα και η απειλητική πρώτη αξιολόγηση, από την οποία θα εξαρτηθούν η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και η διαπραγμάτευση για το χρέος. Αυτή είναι δυστυχώς η πικρή αλήθεια για την κυβέρνηση, που αύριο βάζει τα καλά της και εμφανίζεται στη Βουλή με τις προγραμματικές της δηλώσεις. Και καθώς όλοι ξέρουμε την πραγματικότητα, κανείς δεν μπορεί να κάνει τα ξινά γλυκά. Τα προβλεπόμενα -δηλαδή οι απαιτήσεις των δανειστών- θα εφαρμοστούν. Κι αυτά μόνο θετικό αντίκτυπο δεν θα έχουν σε μια τραυματισμένη κοινωνία.

Θα ζήσουμε έτσι τη συνέχεια του πολιτικού παράδοξου που προέκυψε τους τελευταίους μήνες: Να συμφωνήσουν όπως συμφώνησαν και να καλούνται να εφαρμόσουν Μνημόνιο κόμματα και πρόσωπα σφόδρα αντίθετα μ' αυτό. Και με τους παραλογισμούς του. Αλλά έτσι είναι. Κι επειδή η συζήτηση για όσα μεσολάβησαν και όσα μας περιμένουν έχει ξεχειλώσει, καλό είναι να μείνουμε στο έδαφος της σημερινής πραγματικότητας. Η οποία φοράει στην κυβέρνηση σιδερένιο κολάρο. Και της επιβάλλει να κάνει πράγματα που ούτε να διανοηθεί δεν θα ήθελε και το πιο συντηρητικό μέλος της.

Πάμε παρακάτω, όμως. Διότι κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει τους σκληρούς όρους της συμφωνίας με τους δανειστές βεβαίως. Μπορεί όμως να προβλέψει με σχετική ακρίβεια δυο πράγματα.

Πρώτον, ότι η κυβέρνηση Τσίπρα θα κάνει ό,τι μπορεί, θα διαπραγματευτεί, θα μηχανευτεί, θα σκιστεί, για να περάσει όσο γίνεται πιο ανώδυνα, για τους μη έχοντες τουλάχιστον, τα επώδυνα. Και, δεύτερον, ότι η ασφυξία από το κολάρο των δανειστών θα δώσει ώθηση και ταχύτητα στα «άλλα». Στα άκρως σημαντικά για το σήμερα και το αύριο. Για τα οποία δεσμεύτηκε προεκλογικά. Μιλάμε φυσικά για τις βαθιές αλλαγές που πρέπει να γίνουν στο κράτος, στο κράτος, και στο κράτος. Γιατί από 'κει ξεκινούν κι εκεί καταλήγουν όλα: Δικαιοσύνη, παιδεία, υγεία, φοροδιαφυγή, λαθρεμπόριο, ρεμούλα, κομματισμός. Κάθε αλλαγή στη ζωή του πολίτη έχει να κάνει με τις αλλαγές στο κράτος. Και κάθε αλλαγή στο κράτος θα πιστοποιεί τη διαφορετική ποιότητα αυτής της κυβέρνησης. Κι αν αυτό αρχίσει με αποφασιστικότητα, τόλμη και διάθεση να σπάσουν αβγά, θα είναι το πιο αποτελεσματικό αντίβαρο, αντίμετρο, ισοδύναμο για τα αρνητικά του Μνημονίου.

Κι έτσι ίσως ζήσουμε άλλο ένα πολιτικό παράδοξο. Η κυβέρνηση, με το κολάρο των δανειστών στο λαιμό, να στραφεί σε ριζοσπαστικές αλλαγές, έτσι όπως η Αριστερά τις καταλαβαίνει. Να απλώσει τις μάχες της στα πεδία όπου δεν φτάνει το μακρύ χέρι του Σόιμπλε. Κι αυτή μπορεί να είναι μια φυγή προς τα μπρος, που θα αλλάξει πολλά...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παπάς

Σε ηλίθιους απευθύνονται;

Να επικρίνουν την κυβέρνηση το ΚΚΕ και η Λαϊκή Ενότητα για τις δυσμενείς εξελίξεις στο ασφαλιστικό, την αύξηση του Φ.Π.Α σε ορισμένα νησιά, το 23% στην ιδιωτική εκπαίδευση και την φορολογική επιβάρυνση των αγροτών είναι απολύτως λογικό και αναμενόμενο. Και τα δύο κόμματα ήταν κατά του μνημονίου και αποδοκίμασαν τον Αλέξη Τσίπρα όταν υπέγραψε τη συμφωνία που έφερε το τρίτο πρόγραμμα λιτότητας.

Θυμηδία όμως προκαλούν η Νέα Δημοκρατία, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι που ψήφισαν το μνημόνιο στο οποίο περιλαμβάνονται όλα αυτά.

Οι ηγεσίες τους πίεζαν, για να μην πούμε εκλιπαρούσαν, τον Τσίπρα να αφήσει κατά μέρος τους ηρωισμούς, τις περιττές συζητήσεις, να μην κάνει τον δύσκολο και να συμφωνήσει

με ό,τι του προσφέρουν οι δανειστές προκειμένου η χώρα να αποφύγει τις περιπέτειες που θα μπορούσαν να την οδηγήσουν ακόμη και εκτός ευρωζώνης.

Μειμαράκης, Γεννηματά και Θεοδωράκης δεν έκρυβαν την ανακούφιση τους όταν ο Τσίπρας εξερχόμενος της αιθούσης δήλωσε ότι «πάμε για συμφωνία».

Τις πρώτες μέρες έκαναν την πάπια και δεν μπήκαν στον πειρασμό να εκφράσουν αντιρρήσεις. Άλλωστε ήταν ακόμη νωπά τα δάκρυα χαράς που είχαν χύσει για την επίτευξη της συμφωνίας. Όσο περνούσαν οι μέρες και ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, προφανώς για να κρατήσουν αποστάσεις και να το παίξουν καλοί στους οπαδούς τους, δειλά στην αρχή, πιο emphaticά στη συνέχεια, ξεκίνησαν να διατυπώνουν ενστάσεις για τη μία ή την άλλη πλευρά του

μνημονίου.

Διατυπώνισαν ότι θα κάνουν τα πάντα προκειμένου να βρεθούν ισοδύναμα, ότι θα καταθέσουν συγκεκριμένες προτάσεις στη Βουλή και θα απαιτήσουν από την κυβέρνηση να τις κάνει δεκτές, αλλιώς θα την καταγγείλουν για αναληψία.

Σήμερα, ξέχασαν τι ψήφισαν, ξέχασαν τι υποσχέθηκαν για ισοδύναμα και καλπάζουν έμφορτοι ιερής οργής εναντίον των ληστών που απαλλοτριώνουν τα λαϊκά εισοδήματα.

Για ευνόητους λόγους η κριτική τους δεν στρέφεται κατά των δανειστών που υπαγόρευαν τη συμφωνία -χέρι που σε ταίζει δεν το δαγκώνεις- αλλά εναντίον της κυβέρνησης.

Μα, σε μυαλοφυγόδικούς απευθύνονται ;

ΕΘΝΟΣ

Η ιστορική αποστολή της κυβέρνησης

Η ώρα της αλήθειας για τον πρωθυπουργό και την κυβέρνηση έφτασε. Και γνωρίζουν καλά τι έχουν να αντιμετωπίσουν, πόσο δύσβατος είναι ο δρόμος που αναγκαστικά θα ακολουθήσουν και πόσο καθοριστικό για το μέλλον της χώρας θα είναι το αποτέλεσμα των πράξεων και των αποφάσεών τους.

Περίοδος χάριτος δεν υπάρχει. Το ξέρουν κι αυτό. Όπως δεν υπάρχει και το επιχείρημα της άγνοιας των δυσκολιών. Μέχρι και την τελευταία αράδα του τελευταίου προαπαιτούμενου γνωρίζουν. Από κοινού, άλλωστε, με τους εταίρους και δανειστές μας τα συναποφάσισαν. Και τις δικές τους επιλογές και αποφάσεις καλούνται πλέον να εφαρμόσουν.

Ήταν διαφορετικός ο δρόμος που ακολουθούσαν οι προκάτοχοί τους. Καλύτερος ή χειρότερος δεν ενδιαφέρει αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετράει είναι ότι επέλεξαν άλλον ο Αλ. Τσίπρας και οι συνεργάτες του όταν τον περασμένο Γενάρη τους εμπιστεύτηκε τις τύχες του ο ελληνικός λαός. Και με βάση εκείνη την επιλογή τους φτάσαμε εδώ που φτάσαμε, έχοντας αναλάβει τις υποχρεώσεις με τις οποίες δεσμεύτηκαν και γνωρίζοντας ότι στο τέρμα αυτής της διαδρομής μάς περιμένει ή η έξοδος από την κρίση ή ο όλεθρος της αποτυχίας.

Εν γνώσει των δυσκολιών δέχθηκαν να αναμετρηθούν με το δίλημμα αυτό. Και λίγο ενδιαφέρει αν οι πρακτικές που θα ακολουθήσουν και τα μέτρα που θα εφαρμόσουν θα είναι πέρα και έξω από τις ιδεολογικοπολιτικές αρχές και αξίες τους. Τους γνώριζαν καλά τους κανόνες του παιχνιδιού όταν δέχτηκαν να το παίξουν και φυσικά γνωρίζουν και πόσο βαρύ είναι το τίμημα αν δεν τους τηρήσουν ή αν αποτύχουν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους.

Προφανώς, το δικαίωμα στην αποτυχία δεν το έχουν. Το ξέρουν καλά. Και δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι ακόμη και ως σκέψη απορρίπτουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Γιατί δεν θα είναι η δεκαετία του '80 στην οποία θα υποχωρήσει στην περίπτωση αυτή η ελληνική οικονομία. Θα είναι η δεκαετία του '60 ή και του '50 που θα αναβιώσει σε μια χώρα οικονομικά ισοπεδωμένη.

Φυσικά και δεν θα είναι εύκολοι οι μήνες που έρχονται. Οι θυσίες για τον μέσο πολίτη θα είναι οι μεγαλύτερες έως τώρα. Και η υποχρέωση της κυβέρνησης και πρωτίστως του πρωθυπουργού σε αυτές τις δύσκολες ώρες είναι να προσφέρουν την ελπίδα ότι τελικά οι θυσίες δεν θα πάνε χαμένες και ότι το έργο που ζήτησαν και ανέλαβαν θα το φέρουν εις πέρας. Μόνο έτσι θα ανταποκριθούν στην ιστορική αποστολή που τους εμπιστεύτηκε ο ελληνικός λαός.